

Ik word een ster!

Ik word
een ster!

Jantien Belt

moon

Eerste druk 2006
Vierde druk 2008

ISBN 978 90 488 0115 2
NUR 283

© Moon, Amsterdam
Tekst © 2006 Jantien Belt
Omslag- en binnenwerkillustraties © 2006 Samantha Loman
Omslagontwerp Esther van Gameren
Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

‘Nummer acht, *Crazy In Love!*’ riep Laura enthousiast toen Doris de nieuwste cd van Beyoncé opzette. Snel schopten ze hun schoenen uit. Net op tijd stonden ze klaar voor het dansje dat ze erbij hadden bedacht. Laura kon het hele liedje al meezingen, het klonk erg goed. Doris deed haar best om het net zo goed als haar vriendin te doen. Maar omdat het in het Engels was, vond ze dat best nog wel moeilijk. Ze stopte er maar even mee en ging op haar bed zitten. Vanaf een grote poster op de kamerdeur keek Beyoncé haar lachend aan. Ze zag er prachtig uit in haar topje van diamanten, met haar grote bruine ogen en lange, golvende haar. En dan kon ze ook nog eens hartstikke goed zingen! Geen wonder dat ze zo’n grote ster was.

Was ik maar net zo knap en beroemd als Beyoncé, dacht

Doris. Dan wilden alle meisjes uit de klas vriendin met me zijn. En dan was de hele familie apetrots.

‘Doris, schei toch eens uit met die herrie! Ik heb al een paar keer geroepen dat het eten op tafel staat.’ Doris’ moeder stond ineens in de deuropening, zonder dat ze er iets van hadden gemerkt.

Snel zette Doris de muziek uit. ‘Mag Laura blijven eten?’ vroeg ze. ‘Dan kunnen we daarna nog even doorgaan met ons dansje. Vrijdagmiddag is er een playbackshow op school.’

‘Nee Doris, vanavond niet, we hebben het druk. Papa moet over een half uur pianoles geven en ik ga meteen na het eten met Koen naar de ijsbaan.’

Nee, hè! Daar had je het schaatsen van Koen weer! Drie keer per week moest iedereen zich ’s avonds haasten, omdat hij zo nodig moest trainen. Alsof hij nog niet genoeg prijzen had gewonnen. Er stonden al zeker vijftien bekertjes op zijn kamer. Doris was best jaloers op haar broer. De hele familie vond hem geweldig.

‘Waarom gaat Koen niet gewoon zelf, met de bus?’ vroeg Doris. ‘Dan hoeft jij niet weg en kan Laura toch blijven eten.’

‘Je weet best waarom dat niet gaat, Doris,’ antwoordde haar moeder. ‘De bus doet er wel een uur over. Dat duurt allemaal veel te lang.’

‘En morgen dan?’ vroeg Doris. ‘Mag Laura morgen blijven eten?’

‘Nee, morgen komt ook niet goed uit. Dan hebben we hier ’s avonds een vergadering van het bestuur van de schaatsclub.’

Doris werd boos en verdrietig tegelijk. ‘Ik mag ook nooit eens wat!’ riep ze. ‘Koen is altijd de belangrijkste. Het is gewoon niet eerlijk, ik haat hem!’ De tranen sprongen in haar ogen.

Laura stond stilletjes naast haar. Ze had medelijden met haar vriendin, maar ze durfde haar niet te troosten. Doris’ moeder begon boos te worden.

‘Doris, stop daarmee,’ zei ze. ‘Jullie kunnen best ’s middags uit school oefenen voor die playbackshow. Er is nog alle tijd, het is pas dinsdag!’ Meteen daarna draaide ze zich om en liep de trap af naar beneden.

‘Pfff!’ zei Doris. ‘Die is geloof ik een beetje aangebrand.’

‘Ja,’ giechelde Laura. ‘Pas maar op, straks kookt ze nog over.’

Zachtjes slopen ze naar de gang, waar Laura snel haar jas en schoenen aantrok. Doris liep nog even met haar mee naar buiten.

‘Zullen we morgen uit school bij jou thuis weer verdergaan met onze act?’ vroeg ze. ‘En vraag je dan ook aan je moeder of ik mag blijven eten?’

‘Is goed,’ zei Laura. ‘Neem jij de cd van Beyoncé dan mee? Wij hebben hem niet.’

‘Doe ik,’ zei Doris. ‘Bye bye.’

Tijdens het eten zeiden Doris en haar moeder helemaal niets tegen elkaar.

‘Hebben jullie soms ruzie gehad?’ vroeg haar vader.

‘Ja!’ zei Doris. ‘Ik was hartstikke boos. Nog steeds trouwens. Laura mocht niet blijven eten, omdat Koen weer eens naar die stomme ijsbaan moet!’

Doris’ moeder legde haar bestek neer. ‘Sorry Doris,’ zei ze met een zucht, ‘maar het is nu gewoon even niet anders. Binnenkort is het vakantie en dan is het hier allemaal weer wat rustiger. Dan mag je Laura te logeren vragen, afgesproken?’

‘Afgesproken,’ zei Doris. ‘Maar dan mag er niet iemand bij Koen komen logeren. Anders is het niet eerlijk.’

‘Dat zien we nog wel,’ zei haar vader. ‘Eet nu eerst je bord maar eens leeg.’

Na het eten bleef Doris alleen achter in de keuken. Ze staarde naar de vuile borden op tafel en droomde dat ze op de rand van een groot podium stond. Met gebogen hoofd hijgde ze nog even na van alle liedjes die ze zojuist had gezongen. Achter haar stonden de dansers en achtergrondzangeressen in een brede rij opgesteld. Ze wachtten op het applaus dat zo meteen zou losbarsten. Doris zag

hoe de goudkleurige stof van haar jurk glinsterde in het felle licht van de spot, die alleen op haar gericht stond. Toen hief ze haar hoofd weer en keek voor zich, de zaal in. Het publiek sprong op en begon te klappen en te juichen. Bloemen van bewonderaars dwarrelden voor haar voeten neer.

Toen het applaus na enkele minuten langzaam wegstierf, tilden een paar dansers Doris op en droegen haar hoog boven hun hoofd het podium af. Voor de deur van haar kleedkamer stonden tientallen fans te wachten...

Doris zuchtte. Stel je toch eens voor dat het later allemaal zo zou gaan. Ze stapelde de borden op elkaar en zette ze in de vaatwasser. Op dit moment leek ze meer op As-sepoester!

2

Toen Doris zich de volgende ochtend stond aan te kleden, herinnerde ze zich ineens dat ze 's middags uit school naar de beugeltandarts moest. En van vier tot half zes had ze hockeytraining. Dat betekende dat ze niet de hele middag met Laura voor de playbackshow kon oefenen. Ze pakte haar mobieltje.

‘Met Laura.’

‘Ja, met Doris. Ik kan vanmiddag alleen maar tussen twee en half vier oefenen. Ik moet naar de tandarts en naar hockey.’

‘Shit! Dan kunnen we helemaal niet afspreken. Ik ben van twee tot half vier naar ballet.’

‘En 's avonds? Ik denk dat ik nog wel tot acht uur mag.’

‘Hmm. Morgen hebben we een toets voor geschiedenis

en mijn moeder wil me denk ik na het eten overhoren. Dat doet ze anders ook altijd.'

'O ja, geschiedenis. Belachelijk dat we morgen een toets hebben, vrijdag is de playbackshow! Zo houden we helemaal niet genoeg tijd over om te oefenen.'

'Nee, heel stom, vind ik ook. Maar anders gaan we vandaag gewoon zelf heel goed oefenen. We hebben het dansje toch al bedacht. En dan doen we het morgenmiddag weer samen.'

'Oké. We moeten trouwens ook nog bedenken wat we aan gaan trekken. Dat moet wel hetzelfde zijn.'

'Ja. O, mijn moeder roept, we moeten ontbijten. Doei!'

Tijdens de rekenles maakte Doris een lijstje met allemaal verschillende outfits voor de playbackshow. Toen het af was, schoof ze het snel onder het etui van Laura, die aan het tafeltje naast haar zat. Meester Ronald had gelukkig niets in de gaten. Laura pakte het lijstje en begon meteen te lezen.

LEUKE KLEREN VOOR DE PLAYBACKSHOW

Kras door wat je NIET leuk vindt en stuur meteen terug!

1. Witte broek, zwart hemdje, All Stars
2. Spijkerrokje, glitter-T-shirt, slippers
3. Spijkerrokje, wit T-shirt met lange mouwen, roze netpanty (of zwarte??), cowboylaarzen

4. Bikini met omslagdoek en slippers (durf jij dat???)
5. Spijkerbroek, roze t-shirt met korte mouwen, cowboy-laarzen (broekspijpen erin!), Von Dutch-pet

Groetjes Doris

P.S. Ik vind de kleren van nummer 5 het leukst

Even later was Laura druk in de weer met het lijstje. Alle kleren die ze niet leuk vond, kraste ze door en hier en daar schreef ze er iets bij. Ze had helemaal niet door dat meester Ronald achter haar kwam staan en over haar schouder meekeek met wat ze deed. Doris schopte tegen haar been om haar te waarschuwen. Geen reactie. ‘Lau!’ fluisterde ze. ‘Achter je!’

Laura keek om. Ze schrok zich wild toen ze meester Ronald opeens achter zich zag staan en probeerde het lijstje gauw onder haar schrift te schuiven. Te laat! Met een grote zwaai trok meester Ronald het onder haar handen vandaan. Hij liep ermee naar zijn bureau en stopte het in een laatje. Hij keek Laura en Doris om de beurt streng aan. ‘Straks nablijven,’ zei hij toen. ‘Allebei!’

Om half een ging de bel. Alle kinderen renden naar buiten, behalve Doris en Laura. Meester Ronald ging op de gang met een paar moeders staan praten.

‘Als we maar niet heel erg lang hoeven nablijven,’ fluisterde Doris, ‘want dan kom ik te laat voor de beugel-tandarts en krijg ik thuis ook nog eens op mijn kop.’

Meester Ronald kwam de klas weer in. Doris en Laura stonden tegelijk op en liepen naar hem toe.

‘Het spijt ons van dat lijstje, meester Ronald,’ zei Laura een beetje verlegen.

‘We zullen het echt nooit meer doen,’ zei Doris er zachtjes achteraan.

‘Nou, ik ben blij om dat te horen,’ antwoordde meester Ronald. ‘Jullie moeten altijd goed opletten als ik iets uitleg en niet stiekem iets anders doen. Vooral niet bij rekenen, want dan kun je de sommen niet zelf maken.’

Hij wachtte even en keek toen naar Doris. ‘Dat geldt zeker voor jou,’ zei hij tegen haar. ‘Jij hebt er af en toe best moeite mee.’

Wat flauw van hem om dat te zeggen waar Laura bij is, dacht Doris. Dat vind ik helemaal niet leuk, ze kan toch alles altijd al beter dan ik.

‘En nu maar gauw naar huis,’ zei meester Ronald. ‘Dan kunnen jullie de geschiedenistoets gaan leren en blijft er ook nog wat tijd over om voor de playbackshow te oefenen.’

‘Krijgen we dan geen strafwerk?’ vroeg Laura.

‘Nee, deze keer niet. Maar als het nog eens gebeurt, dan wel!’

‘Joepie!’ zei Laura. ‘Bedankt, meester Ronald!’ Ze keek naar Doris en wachtte tot zij ook iets zou zeggen.

Maar Doris zei niets. Ze had er gewoon niet zo’n zin in. Ze was boos en teleurgesteld tegelijk door die vervelende opmerking van meester Ronald.

Als ik later beroemd ben, is Laura lekker stikjaloers op mij, dacht ze. En Koen ook. Iedereen trouwens. Nét goed.

Het teleurgestelde gevoel van Doris ging de volgende dag pas weer weg, toen Laura tegen haar zei dat ze hartstikke leuke kleren had bedacht voor de playbackshow. Gelukkig maar! Anders hadden ze ’s middags uit school vast niet zoveel lol gehad bij het oefenen.